

Μ-Τ-Ρ. ΑΓΓΕΣ. ΜΠΑΡΑΣ (1967)

S P L E E N

Χιλίων χρονών και νάμουνα δέν θάχα τόσες μνήμες.

Ένα τεράστιο επιπλο συρταρωτό γεμάτο
έρωτικές επιστολές ποιήματα και κλήσεις,
βαριές πλεξίδες τυλιγμένες μέσα σ' εξοφλήσεις,
δὲ θάφτανε στὰ μυστικά πού τὸ μυαλό μου κρύβει,
πού πυραμίδα υψώνεται και μαυσιλεύει ἀνοίγει
νά κλείσει πιότερους νεκρούς ἀπ' ὅτι ὁ κοινὸς λάκκος.

Τὸ μισημένο ἀπ' τὴ σελήνη εἶμαι νεκροταφεῖο
ὅπου σὰν τύψεις σέρνονται στοὺς τάφους τοὺς δικούς μου
μακρὰ σκυλήκια ἀγαπημένους τρώγοντας νεκρούς μου.
Εἶμαι παλιὸ ἕνα μπουντουάρ μὲ μαραμένα ρόδα
πού ὅσα εἶναι μέσα ἀνάκατη λήσμονημένη μόδα
ὅπου ἀναπνέουσε παστέλ, Μπουσέ ξεθωριασμένοι
τ' ἄρωμα φιαλίδιου πού ἀδούλωτο ἀπομένει.

Τίποτε πιὸ μακρόσυρτο ἀπ' τὴς ἀργὲς ἡμέρες
ὅταν τὸ χιόνι πέφτει ἀχνὸ στοὺς ἀσπιστοὺς χειμῶνες
κ' ἡ Ἄνις ὁ ἄχαρος καρπὸς τῆς ἀδιαφορίας
παίρνει διαστάσεις ὅμοιες μὲ τῆς Ἀθανασίας.
Ἦλι γιὰ μένα ζωντανή δὲν εἶσαι μὰ εἶσαι μόνον
γρανίτης ἀπ' ἄριστο κυκλοφεριμένον τρόπο
ἀποθεμένος σὲ Σαχάρα ὀμίχλες τυλιγμένη!
Ἀρχαία Σφίγγα ἀπ' τὸν πολὺ τὸν κόσμον ἀγνοημένη
σὲ χάρτες ἄγραφτη πού πᾶει τραγουδία νά τονίσει
στὸν ἥλιο τὸν ἑσπερινὸ πού χάνεται στὴ δύση!

Μ-Τ-Ρ. ΣΗΜΗΡΙΑΣ

S P L E E N

Θυμῆμαι τόσα πράγματα χιλιόχρονος σὰ νάμουν!

Ένα μεγάλο και βαρὺ επιπλο μὲ συρτάρια
γεμάτα στίχους, γράμματα ἐρωτικά, ρομάντσες,
δικόγραφα, λογαριασμούς και μιά χοντρή πλεξούδα
μέσα σὲ κάτι ἐξόφλησες ἐμπόρου τυλιγμένη,
πού λίγα κρύβει μυστικά ἀπ' τὸ θλιμμένο νοῦ μου.

Εἶναι μιά πυραμίδα αὐτός, ἀπέραντη μιά κρύπη,
πού κλείνει πιότερους νεκρούς κι ἀπὸ νεκροταφεῖο.
— Εἶμ' ἕνα κοιμητήρι ἐγὼ πού ἀντιπαθεῖ ἡ σελήνη,
ὅπου σὰν τύψεις σέρνονται τὰ μακρὰ σκυλήκια
και πάντα στοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς νεκρούς μου λὲς χυμᾶνε.
Εἶμ' ἕνα μπουντουάρ παλιὸ μὲ ρόδα μαραμένα
πού ἀνάκατα μόδες παλιὲς κείτονται πεταμένες
και πού μελάγχολα παστέλ κι ὠχρὲς τοῦ Μπουσέ εἰκόνες
μόνες μυρίζουν τ' ἄρωμα μυρογιαλιοῦ ἀνοιγμένου.
Δὲν εἶναι τίποτε πιὸ ἀργὸ ἀπ' τὴς κουτσὲς τὴς μέρες
ὅταν στὴς χιονερὲς χρονιὲς κάτω ἀπὸ τὴς νιφάδες
ἡ πλήξη τὸ κατάντημα πικρῆς ἀδιαφορίας,
τρανεύει και σοῦ φαίνεται πὼς εἶν' αἰωνιότη.
— Ὡ πλάσματα πού ζητε εἰσεῖς! Ἐδῶ κ' ἐμπρός δὲν εἶστε
παρὰ γρανίτης,* πού ἀγνωρος τρόμος τόνε κυκλώνει,
σὲ κάποιαν ὀμιχλώδη Σαχάρα κοιμισμένος.
Μιά σφίγγα ἀπ' τὸν ἀνέμελο τὸν κόσμον ἀγνοημένη,
στό χάρτη πάνω ἀνύπαρχτη, και πού ὅταν ἀγριεύει
δὲν τραγουδαίει παρὰ μονάχα ὡς βασιλεύει ὁ ἥλιος.

* Ὁ θρύλος λέει πὼς ὁ γρανίτινος κολοσσὸς τοῦ Μέμνονα
τραγουδαίει κάποτε στό ἡλιοβασιλευμένο.